

Miquel Gil en el record

tribut

Amb la mort de Miquel Gil, la *Revista de Girona* no perd només un conseller de Redacció, sinó una figura cabdal de la seva trajectòria. Durant molts anys, va ser-ne redactor en cap i responsable pràcticament únic, mentre que la direcció era exercida pel president o el ponent de Cultura de la Diputació. Ell en va tenir cura, doncs, d'una manera personal i directa; en va suportar el pes gairebé en solitari i en va assegurar la continuïtat en èpoques difícils i en moments de compromís. Per això el seu nom estarà sempre unit, com una peça indispensable, a la història de la revista, no sols a través dels nombrosos textos que hi va escriure, sinó sobretot per la tasca invisible que va dur a terme per fer-la subsistir. En el si del Consell de Redacció, Miquel Gil hi ha mantingut una presència activa fins al llindar dels seus vuitanta anys. Encara va ser present a la reunió extraordinària de fi d'any, i fa un parell de mesos ens va fer arribar un article que no ha tingut temps de veure publicat. Ara ens ha deixat per sempre quan ja teníem aquest número en fase avançada del procés d'edició, amb el temps just per incloure-hi aquest tribut apressat, com un primer recordatori d'urgència amarat pel sentiment de la seva pèrdua.

Notícia de 80 anys

Miquel Gil i Bonancia, nascut l'any 1915 al Perelló (Baix Ebre), va viure sempre a Girona, des de l'edat de sis anys.

Va destacar, de jove, en la pràctica de l'atletisme i va assolir, l'any 1935, el títol de campió de Catalunya de salt d'altura.

Va conrear, sobretot, el vessant social de l'esport; era un dels socis més antics del Grup Excursionista i Esportiu Gironí GEiEG i va ser soci fundador de la Piscina de Girona.

De la mà de l'esport va entrar en el món del periodisme. Els seus primers escrits va publicar-los a les pàgines del *Butlletí del GEiEG*.

Després de la guerra civil, i fins al 1951, va treballar intensament, sobretot com a cronista esportiu, a la vella Ràdio Girona del carrer de la Força.

L'any 1951 va entrar a formar part de la redacció del diari *Los Sitios*. Allà va acreditar durant molts anys la secció "Gaceti-llas", que es publicava a la pàgina d'informació local, al costat de la secció "Ángulo de la Ciudad" de mossèn Carles de Bolòs. En aquella època de penúria informativa, la lectura d'aquestes dues seccions era obligada per prendre cada dia, fins allà on les circumstàncies ho permetien, el pols de la ciutat.

Va col·laborar també a *La Vanguardia* i va ser el corresponçal a Girona de la *Hoja del Lunes*. Va participar activament en la preparació i el naixement del setmanari *Presencia*. Tal com explica Carmen Alcalde en aquest mateix número, va ser ell qui va suggerir el títol de la revista, pensat expressament com a mot castellà que tingués alhora una lectura catalana.

En el diari *Los Sitios*, i en el *Diari de Girona* que el va succeir, Miquel Gil es va especialitzar en qüestions d'art. Però va ser un crític que, com ha escrit Enric Mirambell, "no es limita a visitar exposicions i publicar el criteri sobre l'obra que s'hi exhibeix, sinó que s'estén a una àmplia i perllongada relació amb els artistes" que molt sovint es convertia en veritable amistat. Així s'explica que fa un parell d'anys, i de manera insòlita, una quarantena d'artistes plàstics de totes les tendències i estils s'apleguessin

per dedicar-li un gran homenatge, que es va materialitzar en l'edició d'un llibre antològic de les seves crítiques il·lustrades amb obres executades expressament pels artistes. El llibre es va titular *La ploma dels pinzells gironins*.

Jubilat legalment per raó de l'edat, Miquel Gil no va deixar mai de treballar com a periodista, i ha pogut escriure i publicar regularment fins molt pocs dies abans de la seva mort. En el *Diari de Girona* va mantenir-hi fins al mes d'abril la columna setmanal d'art, i en el seu *Suplement Dominical* no va faltar-hi mai l'entrevista a tota pàgina amb personatges de l'actualitat gironina, feta a partir de les preguntes o acotacions d'un sol mot cada una que constituïen una peculiaritat del seu estil.

La seva obra periodística, ingent, seria de recopilació impossible, dispersa en multituds de diaris, revistes, butlletins, programes i fullets. En els últims anys, alliberat del neguit de la producció diària i obligatòria, Miquel Gil va escriure diversos llibres: *El pintor Lluís Carbonell, 50 anys de Ràdio Girona, Els jardins de Cap Roig, Els relleus de sol i Bolados efervescents*. Aquest darrer, aparegut fa menys de mig any, és el seu llibre més personal i el que recupera escenes viscudes de la seva llarga peripècia periodística.

Com a funcionari de la Diputació, va prendre part activa en la preparació i el desenvolupament d'innombrables accions culturals i va tenir cura durant molts anys de la *Revista de Girona*, de la qual va ser redactor en cap fins a la seva jubilació i conseller de redacció fins a la seva mort.

La permanent dedicació de Miquel Gil als temes culturals li va permetre de relacionar-se molt intensament amb primeres figures de l'art i de la literatura, com ara Salvador Dalí i Josep Pla. També va ser gran amic dels arqueòlegs, com Lluís Pericot i Miquel Oliva, i del cineasta Antoni Varés, que el va convertir en protagonista d'una de les seves pel·lícules.

A primers d'aquest any, Miquel Gil va ser homenatjat públicament pels seus companys de la Demarcació de Girona del Col·legi de Periodistes de Catalunya.

Miquel Gil amb Josep Pla.

